

N:o 105.

Af Herr **A. M. Myrtin**: *Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t angående skyldighet för utländsk undersåte, som i riket förvärfvar och besitter fast egendom, att, der han icke tillika är här bosatt, för sig hafva ständigt i orten bosatt ombud.*

Genom Kongl. Kungörelsen den 3 Oktober 1829 är i allmänhet vordet stadgadt, att utländsk undersåte, som icke erhållit Svensk medborgarerätt, icke är berättigad att i riket förvärfva och besitta fast egendom, utan att han dertill undfått Kongl. Maj:ts tillstånd. Genom en mängd Kongl. resolutioner hafva utländningar sedermera erhållit nådigt tillstånd att fast egendom i riket förvärfva och besitta utan några närmare bestämmelser rörande egarens skyldighet att vid rättsförhållanden, som rörde fastigheten, för sig ställa ombud, då egaren icke vore i riket bosatt; men efter år 1857 hafva i så beskaffade Kongl. resolutioner, åtminstone i dem som utfärdats för norrmän, blifvit lemnade föreskrifter af hufvudsakligen enahanda innehåll som Kongl. Förordningen den 4 Juni 1868 rörande Norske undersåters skyldighet att för sig ställa juridiskt ombud m. m. innehåller. Härigenom är förhållandet med norrmännen i detta hänseende onekligen så väl ordnad, som omständigheterna för närvarande kunna medgifva; men samma orsaker, som till utfärdandet af en sådan lag förefunnits rörande norrmäns skyldighet att i förekommande fall för sig ställa juridiskt ombud, förefinnas jemväl beträffande andra utländska undersåter, de der erhålla Kongl. Maj:ts tillstånd att här i riket förvärfva och besitta fast egendom, och enahanda skyldighet för dem som för norrmän bör väl alltså genom beskrifven lag bestämmas; men uti Kongl. Förordningen den 4 Juni 1868 saknas en föreskrift, som i min tanke är af yttersta vikt. Hela denna lag afser endast det förhållande, att norrmannen fortfarande är egare till fastigheten. Sedan den öfvergått i annan, vare sig Svensk eller utländsk mans ego, kunna rättsförhållanden af flerehandas art, såsom frågor om hemulsskyldighet m. m. uppstå, hvaröfver förre egarens hörande kan vara af nöden. Finnes han då icke i riket eller är hans vistelseort obekant, så måste verklig förlägenhet i rättskipningen uppstå; men när man godkänt den grundsats, att utländsk man måste i uppgifna händelser för sig ställa juridiskt ombud under den tid han eger fast egendom

här i riket, så bör väl också per analogiam kunna för rätt antagas, att den utländske mannen måste i förekommande fall för sig ställa ombud, som i angelägenheter, hvilka röra egendomen, föra hans talan, äfven sedan hans eganderätt till fastigheten upphört.

Jag vill således föreslå, att Riksdagen måtte besluta underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om utfärdandet af författning, dels att, då, enligt Kongl. Kungörelsen den 3 Oktober 1829, utländsk undersåte erhåller Kongl. Maj:ts tillstånd att i riket förvärfva och besitta fast egendom, egaren, i likhet med hvad för Norska undersåter finnes stadgadt i Kongl. Förordningen den 4 Juni 1868, skall, derest han icke tillika är här bosatt, alltid hafva ett i orten bosatt ombud, som, vid de tillfällen då egaren ej personligen sig i riket uppehåller, skall vara behörigt att i angelägenheter, hvilka röra nämnda egendom, vid domstolar och andra embetsmyndigheter å egarens vägnar svara, i hvilket afseende det åligger denne att hos vederbörande domstol, ej mindre, då ansökning om lagfart göres, uppgifva ombudets namn och vistelseort, än ock sedermera anmäla inträffande ombyten af sådant ombud, vid äfventyr att, i händelse föreskriften derom skulle finnas icke vara iakttagen, domaren må, uppå anmälan, i förekommande fall så beskaffadt ombud å egarens vägnar med laga verkan utse;

dels äfven

att sedan eganderätt till fast egendom frångått Norsk man eller annan utländsk undersåte, men hans hörande i angelägenheter, som röra egendomen, erfordras och förre egaren icke i riket sig uppehåller, eller hans vistelseort är okänd, domaren jemväl må ombud för honom förordna.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1869.

A. M. Myrtin.